

Tu – ne vienas

Nr. 208

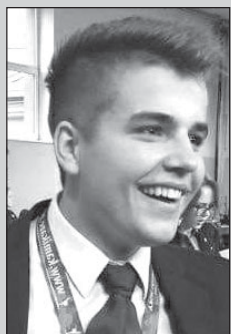
Redaktorius
Laurynas MATIUKAS
Pavaduotoja
Donata KETLERYTĖ

KORESPONDENTAI: Akvilė GAIGALAITĖ, Paula DŽACHIJA,
Gabija BOGUŠAITĖ, Pranas GAIDAMAVIČIUS,
Monika ANDRIJAUSKAITĖ, Rūta KUZMAITĖ, Andrėja MAIBUROVAITĖ,
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).

„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti zarkrastas@takas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMA PENKTADIENI

Redakatoriaus ŽODIS

Ne vienas iš mūsų daug dirbame, mokomės, treniruojamės vardan savo užsibrėžtų tikslų. Nenuostabu, kad kartais pajuntame „juoda“ nuovargį ar nusivylimą, kad neretai netikėta nesėkmė priverčia žengtelėti žingsnį atgal. Svarbiausia – nepasiduoti, nepalūžti. Tegu tas žingsnis atgal būna tam, kad išibėgėtumėme...

Vejami užduočių ir atkakliai siekdami rezultatų nepamirškime gerai pailsėti, o svarbiausia – bendraukime su šeima, artimaisiais, draugais, nes būtent jie palaikys ir padės įveikti tamsius etapus, paskatins vėl žengti į priekį.

Linkiu visiems nepritrūkti vitaminų, išlikti žvaliems, sveikiems ir nesurūgusiems. Juk pavasaris čia pat...

LAURYNAS

Penktadienis tarp knygų

„Tu – ne vienas“ korespondentai su laikraščio „mamyte“ Danute vasario 26-ąją nusprendė aplankyti mėgstamiausią Lietuvos knygų mylėtojų renginį – 17-ąją Vilniaus knygų mugę.

Anksti ryte susirinkome prie laikraščio „Zarasų kraštas“ redakcijos, o sulaukę geltonojo autobusiuko visi susitropštėme į jį sklidinį pakilią nuotaiką: kas džiaugėsi gera proga ištrūkti iš sostinės, kas aptarinėjo naujienas, kas dalijosi užkandžiais. Trumpai tariant, kelionė neprailgo.

Atvykę į „Litexpo“ parodų rūmus sulėkėme į vidų ir išsibarstėme kas kur, o prisipirkę glėbius knygų susėdę rodėme vieni kitiems savo pirkinius, tarėmės, į kokius užsiėmimus norėtume nueiti.

Tą dieną daug visko apvaikščiujome, pamatėme daugybę įdomių dalykų. Pats aš apsilankiau „Gyvojoje bibliotekoje“ ir nepaprastai tuo džiaugiausi: labai malonu buvo pabendrauti su mums neįprastais žmonėmis, sulaužyti visus mums žinomus stereotipus.

Mes, jaunimo organizacija „Tu – ne vienas“, dėkojame Zarasų rajono savivaldybės administracijai, finansavusiai mūsų kelionę.

Pranas GAIDAMAVIČIUS

Muzika – ne tik hobis...

Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos gimnazistė Silviją RUZGAITĖ jau ne pirmus metus matome dainuojančią scenoje, ne kartą ji dalyvavo ir „Dainų dainelės“ konkursuose, taip pat mergina pati kuria dainas.

Susipažinkime artimiau.

– Turbūt dainuoji jau seniai. Gal kas paskatino?

– Taip, dainuoti pradėjau dar mažytė. Kai mano mama klausydavosi kokių nors dainų, tai kartu klausydavausi ir aš, o paskui bandydavau padainuoti. Kažkokie ypatingo skatinimo ar skatintojų lyg ir nebuvo, tiesiog man patiko dainuoti. Kai pradėjau mokytis trečioje klasėje, įstojau į muzikos mokyklą, čia lankyti fortepiono pamokas. Kartą Zarasų Pauliaus Širvio mokykloje išgirdau labai gražiai dainuojančią mergaitę Viktoriją ir panorau dainuoti taip, kaip ji. Būdamas septintokė pradėjau dainuoti pas muzikos mokytoją Jurgą Sagadinaitę, kuri ir padėjo man žengti pirmuosius žingsnius muzikos keliu. Ačiū jai už tai. Labai dėkinga esu ir mokytoji Gražvydai Gasparavičiui, kuris manimi tikėdamas kažkada pasakė: „Silviją, tu dainuosi ir tikrai gali kurti...“

– Vadinasi, tiesą sakė – pati kuri dainas. Keletą jų girdėjau ir man patiko. O kokia Tavo pačios nu-

monė apie jas?

– Labai sunku pačiai vertinti savo sukurtas dainas, todėl jas ir rodau, dainuoju kitiems, kad sužinčiau, kiek jos gali prasiskverbti į žmonių mintis ir širdį. Juk dainas rašau ne šiaip sau ar iš pareigos. Man tai labai patinka, jose išlieja savo gyvenimus ir nuotaikas.

– Ar sunku rašyti dainas?

– Nesunku, kai esi įkvėpta minties. Labiausiai patinka kurti, kai artėja perkūnija. Tai mėgstamiausias mano metas, kuomet atidžiai stebiu besikeičiantį orą, plaukiančius mėlynai violetinius debesis ir blyksinčią šviesą danguje. O kartais jauti – kūrybai ne ta diena... Tiesa, būna ir tokių atvejų, kad dainą reikia sukurti kokiai nors šventei ar minėjimui – tada tenka pasitelkti vaizduotę.

– Kokiais instrumentais groji?

– Pianinu, taip pat gitara, kuria groti išmokau pati. Bet šiaip neatsisakau ir „smulkesnių“ instrumentų, pavyzdžiui, būgnelio, dūdelės ir kt.

– Kelis kartus dalyvavai „Dai-

nų dainelės“ konkursuose. Kokie Tavo išpūdžiai?

– Tiesiog smagu: išgirsti, kaip kiti dainuoja, įgyji daug naujos patirties analizuodama savo ir kitų klaidas.

– Kaip supratau, muzika labai svarbi Tavo gyvenime?

– Taip, labai! Nebūtų muzikos, nebūtų pusės manęs, juk daina lydi mane nuo vaikystės iki dabar, kas žino, gal net ir ateityje lydės...

– Ar, be muzikos, dar turi kitų hobijų?

– Dar labai mėgstu vaidinti, šiek tiek mažiau – šokti ir piešti...

– O kaip mokykloje sekasi?

– Neblogai, nors kartais tenka pasikankinti su tais mokslais... Bet iš pamokų bėgu retai, tik kritiniu atveju ☺...

– Ką veiki laisvalaikio? Ar Tu toks žmogus, kuris labai užimtas?

– Laisvalaikio aš daugiausia būnu namuose, juk reikia ir saviesiems padėti, ir mažąją sesutę kartais prižiūrėti. Taip pat laisvu laiku kuriu dainas, kai būna geras oras, išeinu į lauką su draugais. Laisvo laiko aš iš tiesų neturiu daug, nes lankau nemažai būrelių, tad paprastai pailsėti galiu tik savaitgaliais.

– Ačiū už pokalbį. Ir sėkmės Tau kūryboje.

Kalbino
Gabija BOGUŠAITĖ

Nuo vasario 22 dienos keturių Zarasų miesto ir rajono mokyklų pedagogai pradėjo neferminuotą streiką. Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos mokytojai – taip pat, tiesa, ne visi...

O kaip mokytojų streiką vertina gimnazistai? (Dėl viso pikto apklaustųjų vardai pakeisiti!)

„Mano nuomone, šaunu, kad mokytojai kovoja už savo teises. Oficialiais duomenimis, Lietuvos mokytojų atlyginimų vidurkis, kaip bebūtų gaila, yra mažiausias Europoje. Mokytojai moko ir auklėja naują kartą, jie yra labai svarbūs mūsų gyvenime, o jų darbas – be galo sunkus, tad kodėl su jais taip prastai elgiamasi? Mums, dar ne abiturientams, šios streiko dienos – galimybė nuveikti tai, kam vis nerasdavome laiko, pasivyti kitus ar tiesiog pailsėti. Tačiau dvyliktokų, kuriems liko mažiau nei šimtas dienų iki egzaminų, situacija nepavydėtina...“ (AISTĖ, 15 m.)

„Streikuojančių mokytojų pamokos nevyksta, bet kiti nestreikuoja ir į jų pamokas privalu ateiti. Manau, pedagogai turėtų būti bent jau vieningi ir nors kiek pagalvoti apie gimnazistus, ypač atvažiuojančius iš kaimų, – niekas jų atskirai juk nevežios, o mokinys turi keltis anksti ryte, kad, pavyzdžiui, dalyvautų nestreikuojančio mokytojo trečioje pamokoje... Visiškas nesiskaitymas su

žmonėmis. Ar kad mes dar mokiniai, tai leidžiama su mumis elgtis bet kaip?“ (JUSTAS, 16 m.)

„Jei mokytojai tikrai streikuoja ne vien dėl savo algų padidinimo, o ir dėl mokinio krepšelio, tai yra, kad ir mokiniams būtų geriau, tada aš esu už streiką. Apskritai nelabai tuo domiuosi, tik pasidžiaugiu, kad dar nesu abiturientė...“ (AGNĖ, 17 m.)

„Na, nerandu streikuojančių siems nė vieno gero žodžio, kaip ir ne vienas iš mano bendraklasių.

Nenorime būti atpirkimo ožiais!..

Gimnazistų mintys apie mokytojų streiką

Mums, abiturientams, iki egzaminų pradžios liko vos keli mėnesiai, ir taip jau stresas didžiulis, o mokytojai kaip tik dabar sumanė streikuoti (galėjo bent jau mokslo metų pradžioje) ir kai kurie dalykai, iš kurių mums teks laikyti egzaminus, nedėstomi. O mokytojai dar tvirtina, kad kovoja už mus, mokinius. Kai stosime į aukštąsias mokyklas, niekas neatsižvelgs, kad esi iš streikavusios mokyklos streikavusio mokytojo klasės ir dėl to išlaikė egzaminus prasčiau. Argi mes kalti, kad mokytojams atlyginimai per maži, tai kodėl turime tapti atpirkimo ožiais? Būčiau aš Prezidentė, už tokius dalykus bausčiau...“ (GINTARĖ, 18 m.)

„Mano žiniomis, mokytojų alga yra didesnė už kai kurių kitų biudžetinių algas, todėl, mano nuo-

mone, mokytojai turėtų apsidairyti aplinkui ir užuot streikavus imtis darbo. Juk jie gyvena Lietuvoje, ne už Atlanto... Manau, vienintelis dalykas, dėl kurio mokytojai galėtų streikuoti, – ankstesnis išėjimas į pensiją, nes vyresnio amžiaus mokytojai jaučia gana didelį atotrūkį tarp kartų.“ (AURIMAS, 17 m.)

„Jeigu mokyčiausi žemesnėje klasėje, tikrai žymiai labiau džiaugčiausi mokytojų streiku – juk nereikia į mokyklą! O dabar, kai esu 11-

kas nėra naudingas nei mokiniams, nei mokytojams. Mokytojams tai sukelia problemų su valdžios atstovais, o mokiniams trukdo sklandžiai mokytis: nespėjama išėiti viso kurso, numatyto mokslo metams, arba tenka beprotiškai skubėti ir mokytis labai dideliu krūviu. Tokiais atvejais ne tik sunku viską išmokyti ir įsiminti, bet ir nuo per didelio krūvio neretam atsiranda nuovargis ir apatija. Gal užtektų tik kelių streiko dienų, kurios

labai nepakeistų sudarytų mokslo planų ir nepakenktų mokymosi kokybei.“ (RASA, 18 m.)

„Manau, mokytojų aimanavimai, kaip jie skursta, vargsta ir yra skriaudžiami – pernelyg išpūsti. Ir mes, mokiniai, esame nepatenkinti dauguma dalykų, susijusių su mokykla, pavyzdžiui, dideliu krūviu, mokykloje patiriamu stresu, senu ir netinkamu mokyklos inventoriu ir pan., tačiau juk ne puolame streikuoti. Norėčiau, kad mokytojai gerai pamąstytų apie savo paskirtį ugdyti Lietuvos jaunimą ir nerodytų amžinai gyvenimu nepatenkintų žmonių pavyzdžio. Jei tai jiems per sunku ar netenkina, gal vertėtų keisti profesiją?...“ (MATAS, 17 m.)

Bendraamžių mintis užrašė
Andrėja MAIBUROVAITĖ,
Monika ANDRIJAUSKAITĖ,
Akvilė GAIGALAITĖ,
Laurynas MATIUKAS,
Donata KETLERYTĖ.

SOCIALINIS EKSPERIMENTAS

Zarasiškiai – jautrūs ir paslaugūs

Ačiū, mieli zarasiškiai! Labai prašome nesupykti tų, kurie vieną šaltą žiemos dieną taip atjausdami rūpinotės „parkritusia ir koją susižeidusia“ mergina, nors... iš tiesų ji buvo sveikutėlė. Mes nenorėjome Jūsų apgauti, tik ketino išitikinti, ar tikrai šiais laikais žmonės tokie abejingi vieni kitiems, kaip neretai mėgstama pabrėžti...

Tai viena šaltą žiemos popietę mudvi, laikraštėlio „Tu – ne vienas“ redakcijos narės Gabija ir Paula, nusprendėme atlikti Zarasuose socialinį eksperimentą. (Ne šiaip eksperimentu nusprendėme –

ta buvo mūsų žurnalistinė užduotis, o viską nufilmuoti turėjo operatorius „Kypsas“. Deja...) Vaikštinėdamos po miestą pasirinkome kelias labiausiai zarasiškių lankomas vietas. Gabija suvaidino, kad eidama į parduotuvę paslydo ir griūdama susižalojo koją. Suvaidino, beje, labai įtikinamai – dejuodama ir kone ašarodama. Mūsų nuostabai, aplinkinių reakcija buvo žaibiška. Netoli stovėjusi moteris su vaikais, vos pamąčiusi parkritusią merginą, iš karto pribėgo ir klausė, kas nutiko. Tuoj pat pasirodė ir vyras, kuris nesvarstydamas padėjo atsikelti, patikrino, kaip panelė laikosi, ir net pa-

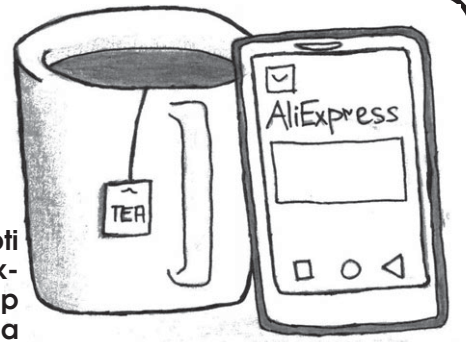
siūlė iškviešti greitąją medicinos pagalbą. Mes buvome labai sužavėtos tokio aplinkinių rūpesčio bei nuširdumo ir nedrįsime prisipažinti, jog tai inscenuota... „Kai „pargriuvus“ mane tuoj pat apstojo žmonės ir pradėjo kelti, klausinėti, stengėsi padėti, aš nebegalėjau prisipažinti, kad man viskas gerai, kad čia tik eksperimentas“, – pasakojo Gabija.

Tai buvo pakartota dar kelis kartus, ir kiekvieną kartą aplinkiniai nelikdavo abejingi ir nepraeidavo pro šalį, o susirūpinę puldavo padėti.

Eksperimentu likome labai patenkintos. Džiaugiamės rūpestingais ir jautriais zarasiškiais. Dabar galime neabejoti, kad iš tiesų pakliuvus į bėdą čia visada susilauksime pagalbos.

Paula DŽACHIJA

Galima net begeriant arbata...

Dabar net nereikia lipti iš lovos tam, kad nusipirktum naujus batus ar šiaip kažką naujo. Yra pilna puslapių apsipirkimui internete bei programėlių telefonams. Tai puiki galimybė apsipirkti greičiau ir patogiau, ypač jeigu reikiama parduotuvė toli arba joje nėra jūsų dydžių. Bet būkite atsargūs, nes pirkdami internetu galite skaudžiai nusi-vilti...

Ką apie apsipirkimą internetu mano mūsų bendraamžiai ir ką jie patys pirkdami patyrė?

TOMAS: – Apsipirkimas internetu yra greitesnis ir patogesnis būdas negu vaikščiojimas po parduotuves kelias valandas. Internetu dažniausiai perku batus, sporto papildus, esu pirkęs veiksmo kamerą. Ir nė karto nenusivyliau – atitiko firmos vardą.

KAMILĖ: – Tai puiki galimybė apsipirkti, kai nėra didelio pasirinkimo vietoje, bet... Kartą užsisakiau palatą. Nebuvau pasidomėjusi ta svetaine, bet atrodė padori. Ir ką gi – laukiau ir laukiau to siuntinio, o nesulaukusi nusprendžiau pasidomėti ta svetaine. Ir labai pasigailėjau, kad nepadariau to anksčiau, nes radau šimtus blogų atsiliepimų. Siuntinio aš taip ir negavau... Dabar labai atidžiai ir atsargiai užsisakinėju internetu.

JUSTĖ: – Pirkau tik vieną kartą – nusižiūrėjau suknelę artėjančioms sesers vestuvėms. Iš Londono. Gražią. Brangią. Pervedžiau pinigus. O

gavau – tikrą skudurą... Bandžiau susigražinti pinigėlius, bet nepavyko...

LAURYNAS: – Tai puikus būdas sutaupyti laiką, be to, kartais netgi galima apsipirkti pigiau negu tikroje parduotuvėje. Niekada nebuvau nusivylęs kokybe, nes vadovaujosi taisykle – šykštus moka du kartus, todėl nesirenku pigiausiu prekų. Tiesa, kelis kartus apsirikau dėl drabužių dydžių.

INGA: – Patogu, didelis pasirinkimas, vienas minusas – tenka ilgokai laukti.

DOVYDAS: – Internetu prekes užsisakau neretai, bet pinigų dažniausiai nemoku iš anksto. Kai kurjeris prekę atveža, apžiūriu, patikrinu kokybę ir susimoku, todėl pakliūti ant sukčių kabliuko man dar neteko...

Pasirodo, kai kurie jaunuoliai internetu apsipirka kartą kitą per metus, kiti gi – net kelis kartus per mėnesį. Žinoma, reikia saugotis tokių žmonių, kurie tik ir tyko apgauti. Taigi visada pasiskaitykite atsiliepimus apie tą svetainę, kurioje ketinate pirkti norimą prekę. Kaip viena pašnekovė sakė, „nebijokite bijoti“...

Klausinėjo

Monika ANDRIJAUSKAITĖ ir Andrėja MAIBUROVAITĖ, parengė ir piešė Monika.

JUODAS KAMPAS

Praėjusiame „Tu – ne vienas“ numeryje aš, JUODO KAMPO gyventojas Pikoji Žiurkė, dantukais ir nagiuokais buvau išsikibusi į jau senokai egzistuojančią problemą – Zarasų meno mokykloje nėra šilto vandens ir mokiniams po užsiėmimų, ypač Dailės skyriuje, rankas tenka plauti lediniu vandeniu.

Nuoširdžiai dėkoju Zarasų meno mokyklos direktorei Sigitai KERŠIENEI už „Tu – ne vienas“ redakcijai atsiųstą man adresuotą laišką (matote, savo pašto dėžutės aš neturiu), kuriame ji paaiškina susidariusią padėtį ir kaip numato-

Tikimės malonių permainų

ma minėtą problemą spręsti.

„Pradėdama kalbą apie ugdy-mo(si) sąlygas Zarasų meno mokykloje noriu priminti, kad 2011 metais ši mokykla buvo perkelta į buvusių vaikų globos namų pastatą. Deja, patalpos buvo nesuremontuotos ir nepritaikytos mokyklai, todėl nuo 2011-ųjų vasaros po truputį bandome susitvarkyti, ištaisyti visus patalpų trūkumus. Per pirmuosius trejus metus iš turimų lėšų stengėmės atlikti bent jau kosmetinį sienų, grindų remontą. 2015 metais buvo skirta šiek tiek lėšų remontui, todėl vasarą sutvarkėme šokėjų klasę, kuri iki tol buvo nenaudojama (kadangi ten buvusių dušų patalpa), bei pirmojo aukšto grindų dangą. 2016 metų mokyklos biudžeto projekte yra įtrauktos lėšos dailės keramikos klasės remon-

tui. Reikėtų paminėti, kad nuo 2015 metų rugsėjo mėnesio dėl patalpų blogos būklės buvo nuspręsta nedėstyti plastinės raiškos dalyko, kadangi su moliu darbiu nėra tinkamų sąlygų. Keramikos klasės vieta yra buvusių tualetų patalpa, kuri reikalauja didesnio remonto. Jei biudžetas bus patvirtintas toks, kaip numatyta projekte, tikimės jau nuo rugsėjo mėnesio turėti pagal reikalavimus sutvarkytą keramikos (skulptūros, plastinės raiškos) klasę ir šiltą vandenį Dailės skyriaus mokiniams...“ – savo laiške rašė Zarasų meno mokyklos direktorė S. Keršienė.

Tikėkimės, kad taip ir bus, ir man nebeteks dėl to kandžiotis trečią kartą.

JUODO KAMPO gyventojas Pikoji Žiurkė

Grakščiai sklendžia parasparnis.

Už lango dar šalta, niūru ir blanku. Pilka ir padangė, tik kartais joje „sparnus“ išskleidžia margaspalviai parasparniai.

Tai mes ir nutarėme pakalbinti Zarasų aeroklubo „Orlėkis“ įkūrėją Evaldą STANIŲ, kuris mielai sutiko papasakoti apie dažnai dangų marginančius parasparnius bei patį aeroklubą.

Pats E. Stanys pirmąjį savo skrydį parasparniu atliko 2004 metų vasarą, o prie jo prisijungus

Ž. Lekaveckaitė po pirmojo skrydžio su klubo nariais. Nuotraukos iš klubo „Orlėkis“ archyvo.

Tikrų tikriausia AVIACIJA!

dar dviems tuomet Zarasams dar neįprasto sporto entuziastams 2004 metų gruodžio 27 d. buvo įregistruotas klubas. Tiesa, keletą metų po klubo įregistravimo E. Staniumi teko skraidyti vienam, nes kiti du klubo nariai pasitraukė, tačiau naujų narių ilgai laukti nereikėjo.

„Po kelių metų šiuo sportu susidomėjo ir prie klubo prisijungė Algis Andrejuskas, po to atėjo Algimantas Ciblys, Rolandas Pliaukštė iš Vilniaus, vėliau – Nerijus Prapuolenaitis, Audrius Kuzma... O jau tada pasipylė kaip iš gausybės rago: Sergejus iš Utenos, Algirdas Lekaveckas, Darius Vilūnas, Živilė Lekaveckaitė (čia reikia stabtelėti ir pasigirti – Živilė yra vienintelė mergina Lietuvoje, skraidanti motorizuotu parasparniu), Algimantas Navickas, Tadas Grincevičius, Aleksandras Čiuvykinas, taip pat Audrius ir Raimundas iš Ignalinos... Klubo branduolį sudaro 8 nuolat skraidantys nariai, o šiaip „Orlėkyje“ jų yra apie 17. Klube nėra griežtos registracijos, nėra stojimo ir nario mokesčio. Jeigu žmogus skraido kartu ir jam čia gera, tuomet velkasi „Orlėkio“ marškinėlius ir tampa klubo nariu. Nėra nei priėmimo į klubą ce-

remonijos, nei išmetimo procedūros. Lygiai kaip nėra sezono atidarymo ar uždarymo. Skraidome išties metus“, – pasakojo E. Stanys.

2015 metais pasirašyta bendradarbiavimo sutartis su Lietuvos B. Oškino vaikų aviacijos mokykla ir įsteigtas mokyklos filialas Zarasuose. Klubo narys Audrius Kuzma jau antrus metus šioje mokykloje dirba vaikų skraidymo instruktoriumi. Pernai norintys mokytis skraidyti vaikai buvo vežami į Ignaliną, o šiemet reikiama įranga bus montuojama Zarasų aerodrome, todėl vaikai jau galės mokytis vietoje. Kad vaikai, sulaukę devynerių metų, jau gali pradėti mokytis skraidyti tikrais sklandytuvais ir kad ši veikla prieinama Zarasų vaikams – tai išties džiugi naujiena. (Daugiau apie B. Oškino vaikų aviacijos mokyklą galite sužinoti internete www.vaikuvia-cija.lt.)

Anot E. Stanio, kitas ne mažiau svarbus klubo žingsnis puoselėjant vaikų aviaciją yra dalyvavimas neformaliojo vaikų švietimo projekte. „Mūsų klubo parengta jaunojo piloto rengimo programa buvo įvertinta teigiamai, – džiaugėsi E. Stanys. – Vaikai, dalyvausiantys projekte, susipažins su aviacijos istorija, aviacijos pagrindais, skrydžio principais, orlaivių konstrukcija, išmoks pilotuoti radijo bangomis valdomą orlaivį bei patys pasigamins veikiantį orlaivio modelį. Kitaip tariant, Zarasuose įkūrėme aviamodeliavimo būrelį. Ir nemanykite, kad tai vaikų žaidimas, – tai tikrų tik-

riausia aviacija, tik mažesniu masteliu.“

Per valstybines šventes, esant palankiam orui, Zarasų padangėje plevenantį trispalvį taip pat yra aeroklubo „Orlėkis“ sveikinimas ir dovana zarasiškiams. Tai tradicija, kurią stengiamasi išlaikyti, tačiau kartais tai padaryti sukliudo prastos oro sąlygos.

Be aeroklubo „Orlėkis“ ir vaikų aviacijos mokyklos, Zarasuose gyvuoja Zarasų aviaklubas, vadovaujamas Jono Buroko. Senstant turimai technikai (An-2) aviaklubas nutolo nuo ankščiau propaguoto parašiutu sporto ir ėmė skraidyti motorizuotomis skraidyklėmis. Zarasuose atsiranda nauja ir graži mažosios aviacijos rūšis, kuriai koligos linki sėkmės.

„Noriu pasakyti, kad Lietuva turi nuostabią aviacijos istoriją, iškilų aviatorių ir puikių aviakonstruktorių, o Zarasai yra vienas iš nedaugelio Lietuvos miestų, turinčių veikiantį aerodromą, kuris „gyvas“ tik Zarasų aviacijos entuziastų dėka. Labai norėtusi, kad Zarasai su-prastų turį aerodromą – tai yra viso Zarasų miesto turtas. Jį būtina saugoti, puoselėti ir prižiūrėti, nes čia puoselėjamos aviacijos tradicijos, čia mokosi skristi jaunieji Zarasų pilotai“, – kalbėjo Zarasų aeroklubo įkūrėjas ir vadovas E. Stanys.

Beliaka aeroklubo „Orlėkis“ aviatoriams ir jauniems pilotams palinkėti sėkmės!

Parengė Akvilė GAIGALAITĖ